

med Justitsministeren, skulde vedtage en Bestemmelse, hvorved muligen Antallet af det værnepligtige Mandſkab ſkulde blive indſkrænket, ſaa forekommer det mig, at der ikke foreligger den allerminde Anledning til at nære en ſaa- dan Frygt. Jeg troer, at ligesom man, lige indtil Værnepligtsloven af 12te Februar 1849 kom ud, har overladt det til Administrationen at beſtemme, hvilken Høide en Værnepligtig ſkal have for at kunne underkaſtes Udſkrivning, ſaaledes kan man ogsaa i Fremtiden trygt overlade Regjeringen at tage Beſtemmelse herom, og det ſaa meget mere, ſom Regjeringen, ſelv naar denne Beſtemmelse bliver vedtagen, har Myndighed til at beſtemme Høiden for de Grene af Tjenesten i Hæren, hvortil der nu udfordres en større Høide end 61 Tommer. Udvalget troer derfor, at der ingen Betænkelighed er ved at lade denne Paſſus udgaae.

Lehmann: Jeg ſkal kun meddele med Henſyn til, hvad den ærede Ordſfører i dette Døeblik anførte, at jeg har Grund til at antage, at Anledningen til, at man har lagt Vægt paa at beholde denne Beſtemmelse om Høiden for Infanteriet, medens Høiden for Cavalleriet, Heſt- og Fodgarden og Conſtablerne kun er beſtemt ad adminiſtrativ Veie, er en Frygt for, at den ellers ſkulde blive ſat op. Det er jo beſkjendt, at man tidligere har ſat ſtor Priis paa meget høie Følf, og hvis denne Beſtemmelses Udelfkelfe virkelig ſkulde føre til, at Adminiſtrationen fordrede en Høide af 62, 63 eller maaffee 64 Tommer, vilde det muligen forſkjønne Armeen, men ganffe viſt være en meget ſtor Ulempe for Befolkningen, idet en ſtor Mængde vilde gaae frie, og Byrden vilde blive deſto mere trykkende for de Øvrige. Men jeg troer paa den anden Side, at det er aldeles indlyſende, at det, at Beſtemmelfen gaaer ud af Loven, ikke vil have til Følge, at Høiden ſættes op, men tværtimod, at den ſættes ned, da det længe har været anerkjendt, at der er meget tjenſtbygtige Kræfter paa 60 Tommers

Høide, ſom derved, at de blot henviſes til at være Militairarbeidere, underkaſtes en ſærdeles lempelig Værnepligt. Det er alſaa i Sighedens Interelle, at Beſtemmelfen udelades af Loven, og ikke mindre i Armeens Interelle, idet der da vil kunne tilføres den mange gode og meget brugbare Kræfter. Det kan naturligviis ikke gaae an, at vi her tage nogen Beſtemmelse i ſaa Henſeende; da det er et militairt Spørgsmaal; men vi bør alene bortrydde den Beſtemmelse i Værnepligtsloven, ſom uden Tvivl kun er kommen ind paa Grund af en Frygt, der ikke har nogen Realitet.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, afſtentes

Forſlag af Udvalget til § 15:

Sætningen i 5te Linie — „hvortil etc.“, indtil „Landkriſtgjenerte“ — udgaaer og vedtoges eenſtemmigt med 38 St.

Derpaa fattes det af Udvalget til § 28 ſtillede Endringsforſlag under Forhandling.

Ordſføreren: Dette Endringsforſlag til § 28 gaaer ud paa, at den i det oprindelige af Regjeringen Rigsdagen forelagte Udkaſt opſtillede Betingeſe for Bytning ſkal optages igjen. Saaledes ſom Loven nu er affattet i det andet Thing, kan Nummerbytning finde Sted aldeles frit, uden nogensomhelſt anden Indſkrænkning, end at den ſkal foregaae mellem Værnepligtige, der ere behandlede til Udſkrivning for det ſamme Aar, medens, ſom ſagt, Regjeringsudkaſtet havde ſtillet den Betingeſe, at den, der havde et høiere Nummer og byttede med En, der havde et lavere Nummer, maatte have Vedtægning om, at han ikke var ſtraffet ved Dom, og hvis det var Tilfældet, maatte han godtgjøre, at han ikke var ſtraffet for en i den offentlige Mening vanærende Hænding.